Р Е Ш Е Н И Е
№ 42904

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 44 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10783** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. М. М. от [населено място], подадена срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-5408-000005 от 19.07.2026 г., издадена от Б. Й. Ц. - полицейски инспектор към РДГП–Драгоман, ГПУ - Б.. С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца.

Релевират се доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на акта (отменителни основания по чл. 146, т. 1–5 от АПК). Твърди се, че оспорващият в качеството си на водач и собственик не е бил уведомяван от Гаранционния фонд или органите на МВР за служебното прекратяване на регистрацията на управлявания лек автомобил по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Изтъква се и че административният орган е въвел жалбоподателя в заблуждение чрез посочване на некомпетентен съд и погрешен процесуален ред за обжалване в самата заповед. Претендира се отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

В открито съдебно заседание оспорващият, се явява лично, поддържа изцяло подадената жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът– Б. Й. Ц. - полицейски инспектор към РДГП–Драгоман, ГПУ - Б., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Представя писмена защита, с която оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли.

Административен съд София-град, 44-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
На 19.07.2026 г. около 13:00 часа на път III-1102 при км 49+1, с посока на движение от [населено място] към прохода Кадъ Б., полицейски служители при ГПУ–Б. спрели за проверка лек автомобил марка „Нисан“, модел „НП 300 Пикап“, черен на цвят, с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост и управляван от В. М. М.. При проверката чрез служебните информационни масиви на МВР било установено, че регистрацията на моторното превозно средство е служебно прекратена на 30.06.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП от сектор „Пътна полиция“ при СДВР поради липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
За констатираното нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП ст. полицай С. С. съставил против водача Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АД, бл. № 0644792 от 19.07.2026 г., с който били иззети два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] и част I на свидетелството за регистрация на МПС (СРМПС) №[ЕИК]. За случая е изготвена и докладна записка с рег. № 5408р-2769 от 20.07.2026 г. до Началника на ГПУ–Б..
Въз основа на констатациите в АУАН, на 19.07.2026 г. Б. Й. Ц. - полицейски инспектор в ГПУ–Б. към РДГП–Драгоман, издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-5408-000005. С нея на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП– временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца, като е иззето СУМПС №[ЕИК]. В диспозитива на заповедта е вписано указание, че същата подлежи на обжалване в 14-дневен срок по административен ред пред по-горестоящия орган и по съдебен ред пред Районен съд – Белоградчик.
Като доказателство за компетентността на издателя по административната преписка е приложена Заповед № 3282з-2725 от 03.06.2025 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“. Видно от раздел 1 на цитираната заповед, длъжностните лица от ГПУ при РДГП към ГДГП, включително инспекторите VI-V степен от ГОДГ, ГЛС, МГПГ, МГПВ и ГКПП на ГПУ към РДГП, са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки лимитативно изброени, както следва по чл. 171, т. 1, букви „е“ и „ж“, т. 2, буква „в“, т. 2а, буква „а“ и т. 4 от ЗДвП. Други актове за оправомощаване или делегиране на компетентност по отношение на издателя не са представени по делото.

От приетите по делото писмени доказателства не се установяват данни Гаранционният фонд да е изпълнил задължението си по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) за уведомяване на собственика на превозното средство с предоставяне на 14-дневен срок за представяне на действаща застраховка преди сезирането на органите на МВР, нито са представени доказателства компетентните органи на МВР да са уведомили В. М. М. за извършеното служебно прекратяване на регистрацията.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно императивната норма на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от изрично оправомощени от тях длъжностни лица. Когато оправомощаването не произтича пряко от закона, а се упражнява по делегация, същото следва да бъде обективирано в нарочен писмен акт и категорично доказано от административния орган съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК.
В разглеждания случай процесната мярка е наложена на основание чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач за извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Посочената материалноправна норма е въведена в ЗДвП с изменението, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. Видно от приложената по преписката Заповед № 3282з - 2725/03.06.2025 г. на директора на ГДГП, издадена преди влизане в сила на посочената законова норма, полицейските инспектори от ГПУ са оправомощени да прилагат мерки само по чл. 171, т. 1, букви „е“ и „ж“, т. 2, буква „в“, т. 2а, буква „а“ и т. 4 от ЗДвП. В обхвата на делегираните правомощия не е включено правомощието за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП. Друг акт за делегиране не е представен по делото.
Следва да се отбележи, че в административното право компетентността не може да се тълкува разширително или да се предполага. След като издателят не е разполагал с изрично възложена материална компетентност да налага ПАМ от вида на процесната, той е действал при пълна липса на властнически правомощия. Липсата на компетентност на издателя съставлява най-тежкият, радикален порок на административния акт по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК, който изначално препятства настъпването на разпоредените правни последици и съгласно трайната съдебна практика води до нищожност на акта (в този смисъл Решение от 30.12.2022 г. по адм. д. № 888/2022 г. на АС – Хасково, Решение № 1218 от 27.06.2022 г. по адм. д. № 971/2022 г. на АС – Пловдив, Решение № 1214 от 22.07.2026 г. по адм. д. № 199/2026 г. на АС – Ямбол и Решение № 3162 от 09.06.2026 г. по адм. д. № 567/2026 г. на АС – Благоевград).
На следващо място в диспозитива на процесната ЗППАМ административният орган е вписал указание, че актът подлежи на съдебно оспорване пред Районен съд – Белоградчик. Това указание е в явно нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП и чл. 133, ал. 1 от АПК, тъй като заповедите за ПАМ са индивидуални административни актове и подлежат на съдебен контрол единствено пред административните съдилища, като местната подсъдност се определя от постоянния адрес на адресата (в случая АССГ). Неправилното указание обаче само по себе си не обуславя нищожност или отмяна на административния акт по същество. Неговата функция е защитна за адресата и съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК и Тълкувателно решение № 6 от 30.06.2015 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОС на I и II колегия на ВАС има за правна последица удължаване на срока за обжалване и предотвратяване на неблагоприятни преклузивни последици при първоначално подаване на жалбата пред ненадлежен съд. Въпреки това, неправилното посочване на коректния процесуален ред за оспорване на процесната заповед съществено е забавило осъществяването на правото на защита на жалбоподателя, който е подал първоначалната си жалба пред РС – Белоградчик, след което същата е била изпратена на Административен съд – Видин, а с определение № 1228 от 19.08.2026 г. по адм.д. № 384 от 2026 г. АС – Видин е изпратил делото по подсъдност на АССГ. Предвид неблагоприятните последици, които жалбоподателят търпи, вследствие наложената заповед – невъзможност за управление на автомобила му, е налице нарушаване на негови права с оглед бързото решаване на делото и принципа за процесуална икономия.
Независимо от гореизложеното настоящият състав намира също така, че оспорената ЗППАМ е издадена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния

закон.
Като фактическо основание за прилагане на ПАМ е прието извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, чиято регистрация е била служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСС на Наказателната колегия на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП административно наказание водач, който управлява МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на превозното средство. Неуведомяването изключва вината (както умисъла, така и небрежността) относно факта на прекратената регистрация, тъй като съответният регистър не е публично достъпен.
Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП. Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на Н.. По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателят, като водач на МПС, не е осъществил вмененото в оспорената заповед нарушение, поради което наложената ПАМ е незаконосъобразна, тъй като се явява лишена от основание.
Съобразно горното настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед е издадена от некомпетенетен административен орган, което налага прогласяването на нейната нищожност.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44-ти състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5408-000005 от 19.07.2026 г., издадена от Б. Й. Ц. - полицейски инспектор към РДГП–Драгоман, ГПУ - Б., с която на В. М. М., ЕГН [ЕГН], е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: